

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph. D., a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobkyně: **S., s. r. o., IČO X**
sídlem U S. 70/7, P. IX-L.
zastoupena advokátem JUDr. Miroslavem Svatoněm
sídlem nám. T. G. Masaryka 93, Lipník nad Bečvou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: **statutární město Přerov**
sídlem Bratrská 34, Přerov 2

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2018, č. j. KUOK 113947/2017, ve věci umístění stavby,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá **právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2018, č. j. KUOK 113947/2017, jímž bylo částečně zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „stavební úřad“) ze dne 6. 9. 2017, č. j. MMPř/115455/2017/Sko, a to co do výroku I. tohoto rozhodnutí, jímž byla umístěna stavba stavebníka statutárního města Přerova (osoba zúčastněná na řízení): „*T. M. P. IX – L. „; stavební objekt SO 101 – zpevněné plochy, na pozemcích par. č. X (ovocný sad, parc. č. X (ostatní plocha) a parc. č. X (ostatní plocha) všechny v k. ú. L. Rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný v této části potvrdil. Výrok II. rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla předmětná stavba povolena, žalovaný k odvolání žalobkyně zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.*
2. Žalobkyně s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a požaduje jeho zrušení, neboť jej považuje za nesprávné a nezákonné. Konkrétně namítá, že:

- a) rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se s většinou odvolacích námitek vypořádal toliko formálně, když jim věnoval pouze několik stručných úvah na str. 8. Toto je zvláště patrné, pokud jde o námitku rozporu stavby obratiště autobusu s požadavkem na zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a dále v tom, že v projektové dokumentaci je nesprávně proveden test průjezdnosti tzv. vlečnými křivkami, a také, že navržené dopravní značení neodpovídá charakteru napojení účelové komunikace s komunikací I/47.

Žalobkyně od počátku řízení namítá především nesoulad s ust. § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, resp. s požadavky na zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci I/47 a účelové komunikaci 433 sloužící mj. k příjezdu a odjezdu zákazníků a zaměstnanců jejího zde umístěného a provozovaného pneuservisu. Žalobkyně v odvolání zcela věcně upozornila na to, že lokalita postrádá odpovídající parametry technické a bezpečnostní, pokud jde o další navýšení dopravy vyvolané stavbou obratiště autobusů. Žalovaný v rozhodnutí tento problém bagatelizuje a zabývá se jím jen povrchně, když uvedené shrnuje tak, že nárůst dopravního zatížení bude zanedbatelný. Žalobkyně přitom výslovně upozorňovala na to, že v případě dopravní špičky by se v souladu s odhadem stavebního úřadu v křižovatce I/47 a 433 v důsledku sjezdu a výjezdu ocitl autobus každých 6 minut, navíc by zde musel stát a čekat na bezpečné vyjetí. Toto tak zásadně neodpovídá závěru žalovaného o údajné zanedbatelnosti nárůstu dopravy na daném území. Naopak pokud jde o plynulost dopravy, zejména pak na komunikaci 433 je jisté, že tato bude naprosto přetížena, což se negativně projeví i na bezpečnosti provozu, když tato komunikace je co do rozměru a kapacitních limitů nevyhovující již nyní.

Rozhodnutí žalovaného nebere v potaz ani to, že provozovaný pneuservis žalobkyně je stavbou ohrožen, neboť se lze důvodně domnívat, že provoz autobusových linek související s přilehlým obratištěm povede ke znatelnému snížení komfortu příjezdu a odjezdu zákazníků žalobkyně, což je faktor ovlivňující její podnikatelskou činnost, která je na bezpečném zajištění i větších souprav přímo závislá, klientelu žalobkyně tvoří z velké části autodopravci provozující kamionovou dopravu;

- b) žalovaný potvrzením výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu porušil požadavky § 90 písm. c) stavebního zákona. Žalovaný sice potvrdil výrok I. rozhodnutí stavebního

úřadu, avšak zároveň zrušil výrok II. s celou řadou výtek. Z obsahu rozhodnutí žalovaného je patrné, že za současného stavu je naprosto nejasné, zda a jak bude zajištěn příjezd ke stavbě točny autobusů. Dle ust. § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vydané k provedení § 193 a 194 písm. a) stavebního zákona, přitom platí, že stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním, a základovými poměry umožňoval umístění, realizaci a užívání stavby pro navrhovaný účel a aby byl dopravně napojen na kapacitně vyhovující veřejně přístupnou pozemní komunikaci. Současně podle § 92 stavebního zákona platí, že není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne. Žalovaný svým rozhodnutím na jedné straně potvrzuje územní rozhodnutí, na druhé straně zpochybňuje podmínky předpokládané ust. § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., když výrokem II. věc vrací k novému projednání. Tím zakládá vadu výroku I. rozhodnutí, a to jeho nezákonnost pro rozpor s § 90 písm. c) stavebního zákona, neboť deklaruje (z celé řady důvodů rozvedených na str. 15 až 22), že záměr žadatele není v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích předpisů.

3. V doplnění žaloby ze dne 29. 11. 2018 žalobkyně namítá rozpor stavby točny s územním plánem města Přerova. Stavba točny je projektována na pozemku par. č. X, X a parc. č. X evidovaném jako plocha občanského vybavení ve smyslu § 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Do takové plochy nelze za žádných okolností zakomponovat stavbu točny autobusů.
4. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Ve svém vyjádření popsal průběh řízení před správními orgány a následně k žalobním námitkám uvedl: K namítanému zvýšení dopravní zátěže silnice I/47 a ohrožení bezpečnosti a plynulosti na této silnici je nutné doplnit, že navržená točna M. bude využívána provozem linek městské autobusové dopravy, přičemž maximální intenzita provozu v prostoru točny bude dle vyjádření odboru dopravy KÚOK, 5 voz/hod ve špičkové hodině, nárůst na obou komunikacích je tak zanedbatelný. Projektová dokumentace stavby včetně výkresu vlečných křivek byla vypracována oprávněnou osobou, autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby. Ten k uplatněným námitkám mj. sdělil, že ve výkresu vlečných křivek byly zakresleny půdorysy vozidel v místě, kde případně dojde k jejich nejtěsnějšímu střetu, tzn. kamion již najetý v účelové komunikaci a autobus, který ho objíždí. Z ustanovení § 159 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že projektant odpovídá za správnost, celistvost a úplnost a bezpečnost stavby provedené podle jím zpracované dokumentace, jakož i za technickou a ekonomickou úroveň projektu technologického zařízení, včetně vlivů na životní prostředí. Je povinen dbát právních předpisů a obecných požadavků na výstavbu vztahujících se ke konkrétnímu stavebnímu záměru a působit v součinnosti s příslušnými dotčenými orgány. Projektová dokumentace vč. výkresu vlečných křivek byla v souladu s ustanovením zpracována oprávněnou osobou, projektant doplnil výkres vlečných křivek pro vyvrácení tvrzení žalobkyně, kdy svá tvrzení nedoložila žádnými listinami ani důkazy. Z uvedených skutečností vyplývá, že připojení stávající účelové komunikace na silnici I/47 bude užíváno jako dosud, při výjezdu a nájezdu vozidel na ÚK se situace nijak nemění, nárůst dopravy o max. 6 autobusů ve špičkové hodině tak situaci v lokalitě nijak výrazně neovlivní. Žalovaný uvedl, že parametry účelové komunikace, která má šířku 6,00 m, což je šířka vyhovující parametrům silnice uvedených v ČSN 73 6101 tabulka 3, v místě připojení na silnici I/47 umožňuje vyhýbání protijedoucích vozidel. Provozně budou vozidla M. při pohybu v prostoru nové plochy točny zcela mimo účelovou komunikaci a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

mimo provoz zajišťující obsluhu areálu pneuservis. Při výjezdu vozidel M. z nové plochy točny přes účelovou komunikaci dojde k přímému pohybu do napojení ÚK na silnici I/47 a k odbočení vpravo, což nezpůsobuje omezení ani komplikace provozu na tomto napojení ÚK. Provoz M. v prostoru točny, účelové komunikace a křižovatky byl projektantem prověřen vlečnými křivkami. Vzájemný průjezd autobusu a kamionu v řešeném území bude umožněn jak na vjezdu do pneuservis, tak na výjezdu ze sjezdu na silnici I/47. Žalovaný dále uvedl, že se ztotožňuje se stavebním úřadem v tom, že za situace, kdy by se na točně dle aktuálního jízdního řádu otáčelo 36 linkových autobusů, ve špičce se jedná o 5 autobusů, při udávaném počtu 200 vozidel denně u žalobce, při devítihodinovém provozní době pneuservis, se jedná o cca 22 vozidel za hodinu, že se tak jedná o zanedbatelný nárůst intenzity na účelové komunikaci. Vyhýbání vozidel bude probíhat jako dosud. Podle ČSN 73 6101 Projektování silnic a dálnic Změna Z2 článku 11.8 lze sousední nemovitosti a účelové komunikace připojovat přímo do silnice, v souladu se skutečným stavem je toto připojení ÚK s omezeným přístupem na státní silnici vyznačeno dopravním značením. Bezproblémové užívání fungujícího napojení ÚK na silnici I/47 sloužící pro příjezd k provozovně žalobkyně od r. 2003, je nejlepším důkazem, že vyhoví navrhovanému záměru.

5. K doplnění žaloby žalovaný uvedl, že s názorem žalobkyně nesouhlasí, neboť stavba točny se nachází v ploše občanského vybavení („O“), a to konkrétně 09-002-OP/1,21. Podle charakteristiky zástavby a způsobu jeho využívání je tato plocha dále členěna na funkční typy, přičemž u plochy OP se jedná o polyfunkční komplexy vybavenosti. Lze souhlasit se žalobkyní, že územní plán odkazuje na ust. § 6 vyhlášky, nicméně v odst. 2 tohoto ustanovení jsou v demonstračním výčtu uvedeny i pozemky související dopravní a technické infrastruktury. Plochy občanského vybavení musí být vymezeny v přímé návaznosti na kapacitně dostačující plochy dopravní infrastruktury a být z nich dostupné. Žalovaný z uvedeného dovozuje jednoznačný závěr o přípustném umístění točny autobusů dle územního plánu.
6. Stavebník, statutární město Přerov, jakožto osoba zúčastněná na řízení, se k žalobě nevyjádřil.
7. Krajský soud na základě správní žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 152/2002 Sb., soudního řád správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
8. Krajský soud přezkoumal napadeného rozhodnutí v rámci vymezených žalobních bodů bez nařízeného jednání, na němž žádný z účastníků netrval (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

ad a) námitka nepřezkoumatelnosti

9. Žalobkyně v podané žalobě uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by musel rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit.

10. Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi okolnostmi, které uplatnila žalobkyně, a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
11. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo též ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45).
12. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je však vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64), nikoli tehdy, vypořádá-li se správní orgán s obsahem a smyslem námitek, avšak toliko nereaguje na každou větu účastníka. Správní orgány dokonce nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz Ústavní soud v nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).
13. Žalobkyně ve svém odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu namítala nesprávné provedení testu průjezdnosti tzv. vlečnými křivkami, rozpor stavby obratiště autobusů s požadavkem na zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, nesprávné dopravní značení neodpovídající charakteru napojení účelové komunikace s komunikací I/47 a absenci sociálního zařízení.
14. Předně je nutno uvést, že není pravdou, jak v žalobě uvedla žalobkyně, že se žalovaný s jejími námitkami vypořádal toliko na str. 8 svého rozhodnutí, neboť žalovaný tyto námitky vymezuje i na str. 23 rozhodnutí a vypořádává je dále na str. 24-26 rozhodnutí. Žalovaný na str. 8 uvedl, že „námitky, kterými odvolatel (roz. žalobkyně, pozn. soudu) opakovaně zpochybňuje parametry stávajícího připojení účelové komunikace na silnici I/47, vlečné křivky a dopravní značení, které je dle názoru odvolatele v rozporu s normami ČSN [...], náleží k posouzení odboru dopravy a silničního hospodářství KÚOK, jako příslušnému

odvolacímu orgánu ve věci odvolání do stavebního povolení pro posuzovanou stavbu.“ Dále k namítanému zvýšení dopravní zátěže silnice I/47 a ohrožení bezpečnosti a plynulosti na této silnici žalovaný doplnil, že maximální intenzita provozu bude pouze 5 vozů/h ve špičkové hodině, což vyhodnotil jako zanedbatelný nárůst dopravního ztížení jak na účelové komunikaci, tak i na silnici I/47. Následně žalovaný v souladu se svým názorem vysloveným na str. 8 rozhodnutí přistoupil k vypořádání námitek žalobkyně ohledně testu průjezdnosti tzv. vlečnými křivkami, dopravnímu značení a bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci na str. 24-26 rozhodnutí, kde podrobně popsal, proč považuje tyto námitky žalobkyně za neopodstatněné. K námitce absence sociálního zařízení se žalovaný vyjádřil na str. 8 rozhodnutí, kde uvedl, že točna je navržena jako točna autobusů na trasách linek, nikoli jako koncová točna se zastávkou autobusů s nástupem a výstupem cestujících. Výchozí zastávka, na které řidiči čerpají bezpečnostní přestávku, je zastávka V., restaurace.

15. Ačkoli žalovaný rozčlenil odůvodnění jednotlivých výroků I. a II. svého rozhodnutí, je nutné na rozhodnutí žalovaného pohlížet jako na jeden celek a jako takové jej posuzovat i z hlediska přezkoumatelnosti a vypořádání odvolacích námitek žalobkyně. Vypořádání odvolacích námitek učiněné žalovaným tak považuje krajský soud s ohledem na výše uvedené za dostatečné a žalobní námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
16. Námitka žalobkyně, že žalovaný nebral v potaz ohrožení výkonu její podnikatelské činnosti v souvislosti s bezpečným zajištěním i větších souprav jejích zákazníků, rovněž není důvodná, neboť, jak již krajský soud uvedl výše, žalovaný se s námitkou týkající se zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu vypořádal s poukazem na obsah stanovisek příslušných dotčených orgánů zejména na str. 24 a 25 svého rozhodnutí, kde se věnuje jak posouzení průjezdnosti připojení komunikace, popisu testu vlečných křivek, tak i dalším okolnostem v předmětném území. Žalobkyně v žalobě setrvala na své argumentaci uvedené v odvolání, svá tvrzení však ničím neprokazuje, žádné důkazy ke svým tvrzením nenavrhuje. Ani tato námitka tak není důvodná.

ad b) námitka nezákonnosti

17. Žalobkyně namítá porušení ustanovení § 90 písm. c) stavebního zákona, neboť je toho názoru, že výrok I. rozhodnutí žalovaného za současného zrušení výroku II. rozhodnutí nemůže s ohledem na žalovaným vytknutá pochybení a požadavku ustanovení § 90 písm. c) stavebního zákona obstát.
18. Krajský soud konstatuje, že tato žalobní námitka je značně obecná, neboť žalobkyně konkrétně neuvedla, které žalovaným vytkené pochybení týkající se výroku II. dle jejího názoru způsobuje nezákonnost výroku I. týkající se územního rozhodnutí. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane, neboť každý žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78).
19. Dle ustanovení § 90 písm. c) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, tedy v době, kdy ve věci rozhodoval stavební úřad, v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území.

20. Krajský soud ze žalobou napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný důvody pro zrušení rozhodnutí stavebního úřadu v části, týkající se stavebního povolení (výrok II. rozhodnutí žalovaného), vymezil takto:
- a) Magistrát města Přerova, Odboru stavebního úřadu a životního prostředí, jako obecný stavební úřad ve svém stanovisku č. j. MMPr/117278/2016/STAV/ZP/Tes ze dne 29. 9. 2016 souhlasil pouze s umístěním stavby, nikoliv již jejím povolením. Podle žalovaného tak nelze tento podklad považovat za souhlas k vydání stavebního povolení dle ust. § 15 odst. 2 stavebního zákona,
 - b) rozpor předložené projektové dokumentace pro stavební povolení stavby veřejně přístupné účelové komunikace s ustanovením § 110 odst. 5 stavebního zákona, dle kterého obsah a rozsah projektové dokumentace stanoví prováděcí předpis, tj. vyhláška č. 146/2008 Sb., a současně tím nesplňuje podmínku obsaženou v ustanovení § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, dle kterého má být projektová dokumentace úplná a přehledná,
 - c) stavební úřad nepostupoval v souladu s ust. § 115 odst. 6 stavebního zákona, neboť neuvedl podmínky ze závazného stanoviska Magistrátu města Přerova, Odboru stavebního a životního prostředí, ze dne 4. 11. 2016, č. j. MMPr/137909/2016/Ha, kterým byl dán souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy, čímž současně nezabezpečil v souladu s ust. § 115 odst. 1 stavebního zákona ochranu veřejných zájmů podle z.č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu,
 - d) stavební úřad se nevypořádal s obecnými technickými požadavky na komunikace vyplývajícími z vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, podanou žádost o stavební povolení tak nepřezkoumal z hledisek uvedených v ust. § 111 stavebního zákona,
 - e) stavební úřad rozhodl v rozporu s ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona, když vypořádal námitku týkající se absence sociálního zařízení ve stavebním řízení, ačkoliv o této námitce již bylo rozhodnuto v územním řízení.
21. Z uvedeného dle krajského soudu jednoznačně vyplývá, že žádné z žalovaným stavebnímu úřadu vytýkané pochybení se netýká pochybení stavebního úřadu v územním řízení, tedy v řízení, jehož výsledek byl potvrzen výrokem I. rozhodnutí žalovaného. Jak uvedeno výše, podle ustanovení § 90 písm. c) stavebního zákona byl stavební úřad v územním řízení povinen posoudit soulad záměru toliko se stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy. Vytýkaná pochybení ad a) a ad c) se týkají nesouladu stavebního povolení se závaznými stanovisky; vytýkané pochybení ad b) se týká nedostatků dokumentace předložené k žádosti ke stavebnímu povolení dle § 110 odst. 5 stavebního zákona a vyhlášky č. 146/2008 Sb., o rozsahu a obsahu projektové dokumentace dopravních staveb; pochybení ad d) se týká nesplnění podmínek přezkumu žádosti o stavební povolení dle ustanovení § 111 stavebního řádu; pochybení ad e) se týká porušení postupu ve stavebním řízení, ustanovení § 114 odst. 2 stavebního řádu, dle něhož ve stavebním řízení nesmí být přihlášeno k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení.
22. Všechna vytčená pochybení se tedy týkají stavebního řízení, které přesto, že probíhalo v posuzovaném případě společně s řízením územním (ustanovení § 94a stavebního zákona),

lze od územního řízení oddělit a jak rozhodnutí o umístění stavby, tak stavební povolení posoudit samostatně, jak tomu ostatně bylo v nyní posuzovaném případě. Je třeba zdůraznit, že výrok týkající se povolení stavby je výrokem navazujícím na výrok týkající se umístění stavby, nikoli opačně, a za této situace tak je přípustné, aby výrok o umístění stavby obstál bez ohledu na pochybení stavebního úřadu při vydání stavebního povolení (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 As 6/2013-97).

23. Námitka b) tak rovněž není důvodná.
24. K námitce uplatněné v doplnění žaloby ze dne 29. 11. 2018 krajský soud konstatuje, že se jí nezabýval, neboť rozšířit žalobu o další žalobní body je možné pouze ve lhůtě pro podání žaloby, tedy do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení (ustanovení § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s.), k čemuž v případě žalobkyně došlo dne 4. 4. 2018. Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. V tomto případě lhůta pro podání žaloby uplynula dne 4. 6. 2018, proto soud k námitkám uplatněným po této lhůtě nepřihlíží.
25. Jelikož krajský soud neshledal žalobní námitky důvodnými, žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou činnost.
27. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když této osobě neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení této osobě odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 26. září 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph. D. v. r.
předsedkyně senátu